

DRUGO IZDANJE DJELA NIKOLE GUČETIĆA
»DISCORSI SOPRA LE METHEORE D'ARISTOTELE«

Zaninović Antonin

U biografiji, što ju je o. Serafin Cerva napisao o glasovitom dubrovačkom učenjaku i vrlo plodnom piscu Nikoli Vita Gučetiću (1549—1610), spomenuo je on i njegovo djelo o Aristotelovim Meteorama ovim riječima: »At vero anno eiusdem seculi LXXXV, aetatis suae XXXVI Commentaria edidit et publici iuris fecit in Librum Aristotelis de Meteoris, quae nomine uxoris suae Mariae, Floriae Zuzoreae nuncupavit ita inscripta: Discorsi di M. Nicolo Vito di Gozze Gentiluomo Raguseo dell' Accademia degl Occulti sopra le Meteore d Aristotile ridotti in Dialogo, e divisi in quattro giornate. Interlocutori esso M. Nicolo Gozze e M. Michiele Monaldi. In Venetia 1585. Appresso Francesco Ziletti«¹

Kraće nego li Cerva, spomenuo je ovo Gučetićevo djelo Ignjat Đurđević (Giorgi, † 1737.) »Amavit Floriam de Zuzeris, cui etiam praeterquod inscripsit hunc dialogum (o Ljepoti), praedictum ab eius nomine »Anthos«, sub nomine uxoris suae Mariae Gundulae dicavit »Dialogos de Metheoris«, in quibus ipse cum Michaele Monaldo colloquitur. — Dialogos de Metheoris edidit anno 1585.«²

Još kraći je franjevac o. Sebastijan Dolci, koji pišući o Nikoli Gučetiću veli: »Edidit quamplurima . . . et anno 1585. Discorsi sopra le Meteore d' Aristotile«.³

¹ Cerva (Crijević) Fr. Seraphinus Maria O. P., Bibliotheca Ragusina, in qua Ragusini scriptores, eorumque gesta et scripta recensentur, tom. III (L—O), Ragusii 1741, str. 284. (Autograf u dominikanskoj knjižnici u Dubrovniku).

² Vidi: Biografska dela Ignjata Đurđevića. Izdao i objasnio Petar Kolendić, Beograd 1935, str. 64.

³ Dolci Fr. Sebastianus O. M., Fasti litterario-Ragusini, Venetiis 1767, str. 48-49.

Sva ta trojica, a tako isto i kasniji, Appendini⁴ i Ljubić,⁵ slažu se u tvrdnji, da je Nikola Gučetić izdao to svoje djelo o Meteorama Aristotelovim godine 1585. Međutim, dva novija pisca poriču tu tvrdnju. Ispravljajući jedan Cervu, a drugi Đurđevića oni pišu, da je spomenuto Gučetićevo djelo izašlo g. 1584. Tako dominikanac o. Ambroz Bačić u svome članku, što ga je o Nikoli Gučetiću napisao prigodom tristote godišnjice njegove smrti, te objavio u »Smotri Dalmatinskoj« i u posebnom otisku, ispravljajući Cervu glede dobe, u kojoj bi Nikola Gučetić bio napisao ovo djelo, nastavlja: »Tako isto Cerva piše, da je knjigu štampao g. 1585., dočim na naslovu stoji g. 1584.« A prof. Petar Kolendić u svome izdanju Đurđevićevih biografskih djela kod navoda ove knjige ispravlja Đurđevića ovako: ». . . Knjiga je izašla 1584., a ne kako Đurđević hoće 1585.«⁷

Oba su ova pisca, Bačić i Kolendić, imali pred sobom Gučetićevo djelo »Discorsi sopra le Metheore d'Aristotele«, i mi im moramo priznati ovu njihovu konstataciju o izdanju spomenutog djela g. 1584., jer imamo i danas sačuvanih primjeraka, koji na naslovnoj stranici nose jasno zabilježenu tu godinu. Jedan takav primjerak posjeduje Državni arhiv u Dubrovniku, a drugi se nalazi u knjižnici otaca Franjevacu u Dubrovniku.

No, možemo li mi iz ove sigurne činjenice zaključiti, da su stari biografi Cerva, Đurđević, Dolci i drugi, kad su pisali da je spomenuto Gučetićevo djelo bilo izdano g. 1585., pogriješili?

Na to pitanje daju nam potpuno siguran odgovor drugi primjerci ovoga istog djela, koji na naslovnoj stranici ne nose otisnutu godinu 1584., nego, kako su stari biografi zabilježili, godinu 1585. Jedan od takvih primjeraka nalazi se u Naučnoj biblioteci u Dubrovniku, a drugi se čuva u knjižnici Historijskog instituta Jugoslavenske akademije u Dubrovniku (nabavljen od porodice Bizzarro).

Iz priloženih faksimila naslovnih stranica čitatelji se mogu odmah uvjeriti, da se ovdje ne radi o kakvoj slagarevoj zabuni, uslijed koje bi na tim drugim primjercima bila pogrešno otisnuta godina 1585. Različito pisanje riječi: »de gli Occulti« (g. 1584.) i »de gli occulti« (g. 1585); »d'Aristotele« i »d'Aristotile«; različit oblik prvog slova u zamjenici *esso* (10.^a crta), zatim veća slova i, dosljedno, veća duljina redaka na naslovnoj stranici primjeraka s godinom 1584., dokazuju, da se ovdje ne radi o slagarevoj zabuni, nego da je čitava naslovna stranica bila godine 1585. naumice nanovo složena.

⁴ Appendini Francesco Maria, *Notizie storico-critiche sulle antichità, storia e letteratura de Ragusei*, tomo II (Ragusa 1803), str. 69.

⁵ Glubich Simeone, *Dizionario biografico degli uomini illustri della Dalmazia*, Vienna 1856. str. 168.

⁶ O. A. Bačić, dominikanac, Nikola Gučetić (Gozze) — 1610—1910. Preštampano iz »Smotre Dalmatinske« u Zadru 1910. str. 13.

⁷ Kolendić Petar, *Biografska dela Ignata Đurđevića*, str. 222 (bilj. 396).

Ali, između prvih i drugih primjeraka ima još i drugih vrlo zanimljivih razlika. To su: manja slova za naslov posvete (na drugom listu recto) »*Alla non men bella . . .*« u primjercima s godinom 1585; drukčija zastavica (vinjeta) poviše tog naslova posvete te drukčiji onaj manji tiskarski ukras ispod istog naslova kao i onaj u početnom velikom slovu H u istim primjercima. Dalje, mi imamo, što je osobito važno, različit obujam same posvete, koja je u primjercima s godinom 1585. skoro za dvije stranice kraća od one u primjercima s godinom 1584. i k tome još različit datum na koncu posvete. Dok u primjercima s godinom 1584. datum na koncu posvete glasi: »*Di Raugia, alli 15. di Luglio 1582. Di V(ostra) S(ignoria). Affettionatissima, et devotiss. Maria Gondola*«, u primjercima s godinom 1585. mi imamo: »*Di Raugia, alli 27. Marcio 1585. Di V(ostra) S(ignoria) Affettionatissima*« itd.⁸

Iako je u knjizi sve ostalo potpuno jednako, pa je prema tome, kako to i kolofon na kraju jednih i drugih primjeraka potvrđuje, bilo tiskano godine 1584, to ipak ove razlike što ih navedosmo za naslovnu stranicu i za posvetu (koja je također bila nanovo tiskana) jasno dokazuju, da je ovo Gučetićevo djelo o Aristotelovim Meteorama bilo iz tiskare dano u javnost ne u jedan nego u dva navrata, te da od istoga tog djela mi imamo ne jedno, nego dva izdanja, jedno iz godine 1584., a drugo iz slijedeće godine 1585.

Kako je došlo, kroz tako kratko vrijeme, do ovoga drugog izdanja, mi saznajemo iz predgovora ili posvete na početku knjige, iz teksta naime, kako je bio štampan g. 1584, a kako g. 1585.

Predgovor ili posvetu napisala je, kako već znamo, Marija Gučetić-Gundulić. To svoje djelo o Aristotelovim Meteorama, poklonio joj je muž Nikola Gučetić, a ona ga posvetila glasovitoj Dubrovkinji, svojoj prisnoj prijateljici Cvijeti Zuzorić: *Alla non men bella che virtuosa e gentil Donna Fiore Zuzorin Ragugia*. Učinila je to zato, kaže ona, da tim vidljivim znakom posvjedoči ne njoj, jer je to jasno, nego čitavom svijetu, svoju iskrenu i trajnu odanost, što je goji prema njoj zbog mnogih odlika, koje rese njezinu preplemenitu dušu i njezino prekrasno tijelo, te zbog bezbrojnih drugih njezinih vrlina, zbog kojih joj je postala osobito privržena, držeći pritom stalno i nadajući se, da će njezino dično i ugledno ime biti najsigurnijom obranom protiv zavidnika. A jer bi se mnogi mogli začuditi, što ona ove Razgovore stavlja pod zaštitu ili obranu ženskog spola smatrajući, da kao što žene po svojoj naravi nijesu sposobne u baratanju oružjem,

⁸ Giov. Marotti u svojoj radnji: *Fiora Zuzzeri nobildonna e poetessa Ragusea* (Pola, Tipografia Mario Savorgnano 1934), spominje na str. 57. (bilj. 12) izdanje ovog Gučetićeve djela iz godine 1585. te donosi i naslovnu stranicu s tom godinom, a za posvetu djela odmah iza toga veli, da je »*firma*«, »*di Ragugia, alli 15 di luglio 1582 . . .*«, što nije nikako točno. Marotti, vidi se, nije imao pred sobom ni prvog ni drugog izdanja kad je ovo pisao, pa je napravio zbrku.

tako isto po naravi nijesu sposobne ni u znanostima ni u poznavanju stvari, pa niti u moralnim krepostima, ona mnogobrojnim primjerima iz grčke i rimske povijesti, te jednim domaćim, (njezina savremenica pok. dubrovačka vladika Margarita Menčetić), hoće da dokaže, da žene ni u čemu ne zaostaju za muškarcima, nego da su dapače u nečemu sposobnije i savršenije od muškaraca. »U tu svrhu, dakle, i radi tih razloga, piše ona na kraju, htjela sam upraviti Vašem Gospodstvu ovo djelo mog muža kao onoj, koja će samim svojim imenom utišati duhove zlobnika i zavidnika, jer posjeduje sve one rijetke vrline koje mogu resiti jednu ženu i pokazati savršenost našeg spola«.

Uz ovaj glavni sadržaj svoje posvete, umetnula je Marija Gundulić jednu digresiju. Spomenuvši zavidnike ona se osvrnula na neke loše glasine, što su se u Dubrovniku širile protiv Cvijete Zuzorić, pa je ustala u njezinu obranu, a žestoko se oborila na one, koji su te glasine širili. Vrijedno će biti donijeti ovdje čitav taj, iako nešto podulji, odlomak iz Marijine posvete, jer se upravo u njemu nalazi uzrok drugog izdanja Gučetićeva djela o Aristotelovim Meteorama. Odlomak donosimo u talijanskom izvorniku, kako je bio štampan g. 1584.

»La onde io tengo ferma opinione, anzi speranza, che il nome suo »così degno et riguardevole debba esser una sicurissima difesa contra »i fieri colpi de gli invidiosi, [che sono nelle Città nostra] e di coloro, »i quali per lor propria, e natural malignità sono sempre pronti a mor- »der, e lacerar l'altrui cose [dai quai morsi ella più che nessun'altra »donna è stata tocca nella mia patria; di che ne sono state cagione »le sue rare qualità, anzi mai prima viste in altra donna del secol no- »stro, la quale con la bellezza del corpo, e virtù d'animo ha accresciuto »la pena ai maligni, si come sempre sogliono le cose più eccellenti »esser accrescimento di pena a quelli, che colmi di malignità et invidia »rifuggendo, che la lor mal saldata piaga non sia inacerbata dal dolore, »miseri sfogano con parole scempie la molestia della lor trista pas- »sione; ma solo mi doglio, che voi non potendo sofferire, che a questi »tali lo splendore delle vostre virtù abbagli gli occhi deboli loro, et il »dolce aspetto vostro non gli sia più amaro, vi disporrete col lume »vostro illuminar gli altrui occhi più sani, e più saldi, e rischiarar mal »grado nostro l'ombrose, e piacevoli selve d'Italia, e farli sentire i soavi »e dolci accenti delle vostre parole, et indolcir con l'aspetto vostro »quelli, che dalla malignità del fiele amaro non sono soprapresi, lascian- »do (ahi fato crudele, ahi Ciel crudo e superbo) questi luoghi nostri »oscuri e foschi risonare de gli horrendi suoni di Lupi, Orsi e Tigri, »il qual suo dipartire quando io tal'ora vò pensando, sento cagio- »narmi una certa tristezza di mente incurabile con una compassione »grandissima di me stessa; tal che io maledico l'ora et il punto nel »quale mai la vidi et conobbi le sue virtù al mondo rarissime: poscia »che nel principio mi furno liete e gioconde, e nel fine potriano essermi »con l'absenza sua triste (!) et amare; hora, poi che così potria volere »il mio crudel destino, e quella fetida e maligna Arpia più ingorda di »Satanasso, e più infame di Cacco, più perfido d' un' hebreo gran ne-

»mico della nostra nobiltà, ma si ben per timor occulto, a cui sol di
 »lode tra le sue virtù heroiche, gli si può dare esser degno ceppo della
 »sua bella prole, al quale piu piace la bilancia, che la statiera,* prego
 »Iddio, dopo che in questo mondo riveder piu non si speriamo, ci con-
 »giunga almeno ove si calcano i falsi pensieri de gli empij, tristi, e ma-
 »ligni, et il vero si gode con piu chiari spiriti, non con le genti strane,
 »inique et inesorabili; ove piu non si sentano i morsi de i velenosi serpi,
 »ne piu si odono le terribil voci dell' horrende fiere, ma di dolcezza e
 »soavità si pasce il cuore et l'anima, udendosi i soavi suoni di nuovi
 »et inusitati accentij]: ma per tornar ove mi lasciai, a lei indirizzo que-
 »sta fatica del mio marito, acciò ch' ella sia saldo scudo contra quelli,
 »che sono pronti per loro natural malignità morder et lacerare le piu
 »belle et virtuose cose, essendo lei fra le bellissime virtuosissima, et
 »fra le virtuosissime bellissima«. ⁹

»Ja stalno držim i nadam se, da Vaše dično i ugledno ime mora biti najsigurnijom obranom protiv bijesnih udaraca zavidnika, koji se nalaze u našem Gradu, i onih, koji su vlastitom i prirodnom zloćom uvijek pripravnj ujedati i razdirati tuđe stvari, od kojih ujeđa Vi ste više nego li ikoja druga žena bili pogodeni u mojoj domovini«.

Tako je Marija Gundulić započela svoju digresiju o lošim glasinama, što su se u Dubrovniku širile protiv Cvijete Zuzorić. Koliko je i da li je uopće Cvijeta Zuzorić dala povoda tim glasinama, mi ne možemo ništa ni tvrditi ni nijekati.¹⁰ Marija Gundulić, njezina prijateljica, nije u njezinu ponašanju vidjela nikakva razloga takvim, čini se, dosta teškim glasinama, pa ju je kao potpuno nevinu, i kao žrtvu zavisti i zlobe, svom dušom uzela u obranu, a oborila se sa svom žestinom na one, koji su protiv njezine prijateljice po Dubrovniku govorili. I kao što ona nije škrtarila sa superlativima hvaleći Cvijetu, tako isto nije škrtarila ni s najgorim izrazima protiv onih, koji su njezinu prijateljicu ogovarali, nazivajući ih vukovima, medvjedima, tigrima i otrovnim zmijama.

Obarajući se tako sa svom žestinom na protivnike svoje prijateljice, Marija Gundulić je stvar generalizirala, pa je ispalo da je ona svojim pisanjem prikazala pred stranim svijetom (knjiga i posveta su pisane na talijanskom jeziku) u crnim bojama ne samo one, koji su širili zle glasine protiv njezine prijateljice Cvijete, nego i čitav grad Dubrovnik, dok je istodobno svojim pisanjem hvalila Italiju, u kojoj da nema onakvih zlobnika i zavidnika, kakvi žive u Dubrovniku.

Uz to, što je Marija Gundulić spomenula na početku svoje digresije o zavidnicima, »k o j i s e n a l a z e u n a š e m G r a d u« itd., mi

* U ovom periodu je pri tiskanju sigurno nešto ispušteno, pa je tekst u zadnjim recima ostao nejasan.

⁹ Ovaj je odlomak u knjizi štampan na listovima ²² verso do ²⁴ recto.

¹⁰ Kako misli prof. Jorjo Tadić, da su nastale ove glasine protiv Cvijete Zuzorić, vidi njegovu brošuru: *Cvijeta Zuzorić (ćir.)*, Beograd 1939. str. 17. i njegovu knjigu: *Dubrovački portreti (ćir.)*, Beograd 1948. str. 330. Tadić spominje izdanje Gučetićeva djela o Meteorama Aristotelevim samo iz godine 1584.

ćemo ovdje navesti još nekoliko rečenica iz daljnjeg teksta iste digresije, iz kojih će bit jasno, što smo ovdje ustvrdili.

»Jedino žalim, kaže Marija Gundulić Cvijeti, da ćete se ne moći trpjeti, da sjaj Vaših krjeposti takvima zablješćuje slabe oči i da im slatki Vaš pogled postane još gorči, Vi spremite, da obasjavate druge, zdravije i bezazlenije oči te da na našu žalost rasvjetljujete sjenovite i ugodne šume talijanske, čineći im da osjete mile i slatke glasove Vašeg govora, a svojim pogledom da razblažujete one, koje nije obuzela zloća gorke žuči, ostavljajući (o okrutne li sudbine, o tvrdog li i oholog Nebal) ove naše oči bez svog Sunca, a ova naša tamna i maglovita mjesta da odzvanjaju strahovitim glasovima Vukova, Medvjeda i Tigara«. Pa promišljajući, da bi se »voljom njezinog okrutnog usuda i one gnusne i zločeste Harpije, proždrljivije od sotone i zloglasnije od Kaka«,¹¹ moglo dogoditi, da se više neće vidjeti na ovome svijetu, ona na koncu moli Boga, »da ih barem združi ondje, gdje se gaze neistinite misli bezbožnih, hudih i zlobnih te uživa istina s bistrijim duhovima, a ne sa čeljadi nastranom, zločestom i neumoljivom; gdje se više ne osjećaju ujedri otrovnih zmija, niti se čuju glasovi strahovitih zvijeri, nego se i srce i duša hrane slatkoćom i milotom slušajući blage zvukove novih i neobičnih glasova«.

Ovakvim pisanjem Marija Gundulić je ne samo živo pogodila ogorače svoje prijateljice, koji su na to možda i reagirali, nego je, možemo to držati, prouzrokovala negodovanje kod ostalih Dubrovčana, a mislimo također i kod državne vlasti u Dubrovniku, koja je, radi takvog pisanja u posveti, knjigu zabranila. O toj zabrani mi nemamo sačuvana službenog spomenika, ali nam dokaz za to pružaju primjerci knjige s godinom 1585. na naslovnoj strani. U tim primjercima, iz posvete na početku knjige, potpuno je izostala čitava ona Marijina digresija, koju smo prije naveli, naime one riječi: *che sono nella Città nostra*«, pa bez prekida sve od riječi: *«dai quai morsi»* do *«et inusitati accenti»* uključivo, kako smo označili uglastim zagradama. Mogao bi ovdje tko god pomisliti i zapitati: a nije su li možda, čuvši za opće negodovanje radi takvog pisanja, pa možda i na želju same Cvijete Zuzorić, Marija Gundulić i muž joj Nikola Gučetić sami odlučili da stvar poprave? Odgovorit ćemo, da to nije isključeno, ali smo ipak skloniji vjerovati, da se stvar zbila onako, kako smo prije spomenuli. Svakako, mletački tipograf Franjo Ziletti dobio je godine 1585. (poslije 25. ožujka) od Nikole Gučetića nalog, da uništi prvi sveščić njegove knjige (prvih osam listova), te da novo štampa naslovnu stranicu i posvetu, kako mu je ponovo poslana u skraćenom obliku, što je spomenuti tipograf i izvršio.

¹¹ Harpija i Kako (Cacus) su mitološka zla bića.

Koliko je štampanih primjeraka s prvotno napisanom posvetom bilo pušteno u javnost i došlo u Dubrovnik, ne možemo znati. Nakon zabrane oni se nijesu smjeli širiti i javno čitati, pa se tako s vremenom na njih i zaboravilo. Literarni historičari u 18. vijeku: Đurđević, Cerva i Dolci nijesu za njih znali. Pišući o Nikoli Vita Gučetića oni su, i po sve ispravno, spomenuli, da je on svoje djelo »Discorsi sopra le Metheore d'Aristotile« izdao g. 1585., ali to je, kako smo ovdje pokazali, drugo izdanje tog djela, dok je prvo izdanje s onom temperamentnom digresijom u posveti djela izašlo godinu dana ranije.

R é s u m é

ANTONIN ZANINOVIC: DEUXIÈME ÉDITION DE L'OEUVRE DE NICOLAS GUČETIĆ: »DISCORSI SOPRA LE METHEORE D'ARISTOTELE«

Les vieux historiens littéraires ragusains: Cerva, Djurdjević (Giorgi), et Dolci, puis, plus tard les écrivains Appendini et Ljubić mentionnent que le ragusain Nicolas Vito Gučetić, savant et écrivain célèbre, a publié son oeuvre: »Discorsi sopra le Metheore d'Aristotele« en 1585. Deux auteurs plus récents (A. Bačić et P. Kolendić) nient cette date et affirment que la page de tête de cet ouvrage porte l'année 1584 et non pas 1585.

Dans cet article, l'auteur, outre les exemplaires datés de 1584, en mentionne d'autres sur la première page desquels on ne lit pas l'année 1584, mais l'année 1585, comme l'avaient indiqué les vieux historiens littéraires.

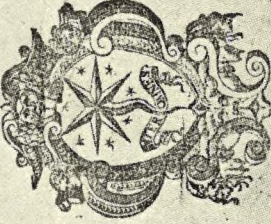
Il est évident qu'il ne s'agit pas ici d'une erreur d'impression concernant la date, mais d'une réimpression du premier fascicule tout entier (les 8 premiers feuillets), l'auteur le prouve en signalant les différences existant dans l'impression de la page de tête de ces exemplaires et en particulier dans la dédicace de l'ouvrage. Le typographe vénitien Francesco Ziletti a publié cette oeuvre de N. Gučetić à deux reprises ce qui fait que nous en avons deux éditions: la première de 1584, et la seconde de 1585.

À quel motif on doit attribuer cette réédition nous l'apprenons de l'avant-propos ou dédicace de l'ouvrage. La dédicace a été écrite par la femme de N. Gučetić M. Gundulić, qui a dédié l'oeuvre de son mari à la Ragusaine célèbre Cvijeta Zuzorić, sa grande amie. Dans le texte essentiel de cette dédicace (argumentation que les femmes sont en toutes choses aussi capables que les hommes et parfois même davantage dans certains cas) elle a intercalé une digression au sujet des bruits fâcheux qui couraient dans Raguse contre Cvijeta Zuzorić dont elle prend la défense. Dans cette digression, que l'écrivain reproduit tout entière dans l'original en italien, Maria Gundulić s'en prenait à tous ceux qui avaient calomnié son amie, mais en même temps elle généralisait, ce qui eut pour résultat, de peindre devant l'étranger (le livre est imprimé en italien), sous des couleurs bien sombres non seulement les calomnieurs de Cvijeta, mais aussi Raguse tout entière. Ses fortes expressions froissèrent non seulement les adversaires de Cvijeta, mais elles produisirent aussi une impression très fâcheuse sur tous les Ragusains, et même sur les autorités qui interdirent ce livre. Nous n'avons aucun document officiel le prouvant, mais nous pouvons nous en convaincre par ce fait que la digression blessante de M. Gundulić, reproduite par l'auteur dans son article entre parenthèses »aigües«, a complètement disparu dans l'édition de 1585.

DISCORSI
DI M. NICOLO VITO
DI GOZZE,
GENTILHOMO RAGVGEO,
Dell' Accademia de gli occulti,

Sopra le Methore d'Aristotele,
RIDOTTI IN DIALOGO,
& divisi in quattro Giornate.
INTERLOCUTORI
Esso M. Nicolo di Gozze, e M. Michele Monaldi.
CON PRIVILEGIO.

IN VENETIA, M D LXXXIII.
Appresso Francesco Ziletti.

DISCORSI
DI M. NICOLO VITO
DI GOZZE,
GENTILHOMO RAGVGEO,
Dell' Accademia de gli occulti,

Sopra le Methore d'Aristotile,
RIDOTTI IN DIALOGO,
& divisi in quattro Giornate.
INTERLOCUTORI
Esso M. Nicolo di Gozze, e M. Michele Monaldi.
CON PRIVILEGIO.

IN VENETIA, M D LXXXV.
Appresso Francesco Ziletti.